

Sisler arasında / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlür

написано kitapcy | 22 января, 2025

Sisler arasında / dedektif hikaye SİSLER ARASINDA

Yıllar önce, bir yılbaşı gecesi Galler'de çok tuhaf bir olay geçti başımdan.

O zamanlar genç ve tecrübesiz biriydim. Bir kargo şirketinde çalışıyordum. Hafta içi günlerim direksiyon başında, İngiltere'nin dört bir yanındaki yollarda geçiyordu. Fena para kazanmıyordum. Böyle giderse, birkaç yıla kalmaz Kuzey Londra'da bir kafe açacak kadar para biriktirebilirdim. Bu kafe açma fikrini kafama sokan John'du. Daha ortada açılmış bir kafe yokken bana ortaklık teklif etmişti. Ben de kabul etmiştim. Afrika kökenli, akıllı bir çocuk olan John, okuldan arkadaşımıydı. O da benimle aynı kargo şirketinde çalışıyordu. Zaten bu garip olay da onun yüzünden başıma geldi.

Belki bilirsiniz, İngiltere'de Noel günü resmi tatildir. O gün ne otobüs, ne tren, ne de taksiler çalışır. Bütün dükkanlar, işyerleri kapalıdır. Postacılar bile mektup dağıtmaz. Bizim şirkette de bütün kargolar gönderilmek için ertesi günü beklerdi. Acil olanlar dışında tabii. Ve ne ilginçtir, her Noel'de mutlaka teslim edilmesi gereken acil kargolar olurdu. Bu iş de genellikle Türk ve Pakistanlı çalışanların üzerine kalırdı. Herhalde patron, Noel Baba'nın sadece hristiyanların evine uğradığını düşünmekteydi. Hoş, haksız da sayılmazdı. Çocukluğumdan beri içinde yaşadığım İngiliz toplumunun yaşam tarzına ne kadar uyum sağlamış olsam da Noel'in benim için hiçbir kutsal anlamı yoktu.

Yılın son günü perşembeye rastlamıştı. Bu, üç gün tatil demekti. Hem Noel, hem de Boxing Day'de çalıştığım için yeni yıla ense yaparak girmeyi planlarken, çarşamba akşamı John aradı. Yarın çalışması gerekiyormuş ama Cumbria'da yaşayan büyükbabası kalp krizi geçirmiş, hastaneye kaldırmışlar.

Annesiyle birlikte bu gece trenle Cumbria'ya gideceklermiş. Yarın geri dönmesi imkansızmış. Acaba ben onun yerine çalışabilir miymişim? Doğrusu öne sürebileceğim hiçbir mazeretim yoktu. Gerçi, mazeretim olsa da arkadaşımı böyle sıkıntılı bir zamanında zor durumda bırakamazdım. Ense yapma planlarım altüst olmuştu ama John gibi bir arkadaş için buna değerdi. Hem, tıpkı Noel'de olduğu gibi, şimdi de fazla ödeme yapacaktı şirket bana. Bu neredeyse bir haftalık ücretimle aynıydı.

Ertesi sabah erkenden yola çıktım. Uğramam gereken altı adres vardı ve hepsi Galler bölgesindeydi. Haritadan görebildiğim kadarıyla Cardiff'ten başlayarak daha önce hiç gitmediğim batı kıyısında küçük bir tur atacaktım. Eğer biraz hızlı hareket edebilirim, yeni yıla girmeden Londra'ya geri dönebilir, biralarım ve kızarmış patateslerimle televizyonun karşısına geçip BBC'nin Trafalgar Meydanı'ndan yapacağı naklen yayını izleyebilirdim. Ne var ki, evdeki hesap çarşıya uymadı derler ya, işte aynen öyle oldu.

Son kargoyu teslim ettiğim Pembroke yakınlarındaki çiftlikten ayrıldığımda güneş batmış, hava iyice kararmıştı. Önümde dar, tenha ve keskin dönemeçlerle dolu bir yol uzanıyordu. Gelirken pek farketmemiştim ama aslında bayağı tehlikeli bir yoldu bu. Sürekli sağa sola kıvrılıyor, bazan bir uçurumun kıyısından sert dönüşlerle yüreğimi ağzıma getiriyordu. Her an bir kaza yapabileceğim endişesiyle arabayı dikkatli ve yavaş sürüyordum.

Pembroke Kalesi'ni geçtikten sonra daha da yavaşladım. Çünkü, aniden yoğun bir sis bastırdı. Deniz tarafından havada girdaplar çizerek yükseldi ve adeta bir yılan gibi beni yuttu. Acemi bir sürücü değildim, ehliyetimi alalı neredeyse on yıl olmuştu, ama bu kadar tehlikeli bir yolculuk yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Karanlık ve sisli bir gecede ve bol virajlı bir yolda, sinir bozucu sis düdüklerini dinleyerek direksiyon sallamaktan daha kötü ne olabilir diye düşünürken, arabamın yakıt göstergesi ışığının yandığını gördüm. İşte bu tam bir felaketti. Bu hatayı nasıl yapmıştım? Acilen bir benzin istasyonu bulmam gerekiyordu. Söylene söylene bastım gaza.

Etrafımı kaplayan koyu karanlık bana bir tüneldymişim hissini veriyor, bu da içimin daralmasına sebep oluyordu. Kıvrıla kıvrıla ilerlemekten başım dönmeye başlamıştı. Böyle giderse, Londra'ya gece yarısından önce varmam mümkün değildi. Hele bir de benzin bulamazsam, ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Bira ve kızarmış patateslerle televizyonun karşısına geçmem artık hayaldi. En yakın kasaba Jamestown otuz iki mil uzaktaydı benimse yirmi mil gidecek kadar yakıtım kalmıştı. Endişeyle sağıma soluma bakınarak bir süre gittikten sonra bir şey farkettim. Yoldan hiçbir araç geçmiyordu. Ne arkadan peşime takılan vardı ne de karşıdan gelen. Az önce tek tük te olsa geçen arabaların hepsi sanki birden yok olmuşlardı. Sis düdüklülerinin hüzünlü iniltisini de artık duymuyordum. Jamestown'a giden yol değildi bu. Yanlışlıkla Galler'in iç kesimlerindeki bir yola sapmış, kıyıdan uzaklaşmış olmalıydım. Resmen kaybolmuştum.

Nereye gittiğimi bilmeden arabamı sürer ve içimden lanetler okurken bir tabela çarptı gözüme. Williamstone adlı bir kasabanın beş mil uzakta olduğunu yazıyordu. Bu iyi bir haberdi işte. Kasabada nasıl olsa benzin alacak bir yer bulunurdu herhalde. Bunu düşünmek bile beni keyiflendirmişti. Arabamın oraya kadar çalışması için dua ederek gaza bastım. Uzakta ağaçların arasında bir ışık gözüme çarpıncaya kadar hızlıca sürdüm. Işığın geldiği binaya yaklaşıncaya, sevincimden neredeyse havaya zıplayacaktım. Bir benzin istasyonuydu burası. Önünde kimse yoktu ama ışıkları yandığına göre açık olmalıydı. Yanılmamıştım. Yan tarafında ufak bir marketin bulunduğu ofiste birisi oturuyordu.

"Yılbaşı gecesi çalışan bir tek ben değilmişim," diye kendi kendime mırıldanarak benzin pompalarından birinin önüne yanaştım. Arabadan inip depoyu ağzına kadar doldurdum. Ödemeyi kredi kartımla yaptıktan sonra, hem içecek bir şeyler almak, hem de anayola nasıl çıkacağımı sormak amacıyla ofise girdim. Görevli, camla kapatılmış bir bölmenin arkasındaki genç bir çocuktü. Kapının açıldığını görünce okuduğu kitaptan başını kaldırıp bana baktı. Yirmi yaşından fazla göstermiyordu.

"İyi geceler" deyip iki kutu kolayla bir paket patlamış mısır

istedim. Açık bir şekilde ters çevirip masasına bıraktığı kitabın üzerinde Moby Dick yazıyordu. Bezgin bir tavırla yerinden kalktı, market kısmına geçti, yarım dakika sonra iki kola ve bir patlamış mısır paketiyle geri döndü. Cebimden bir beş sterlin çıkarıp ona uzattım. Paranın üstüyle birlikte siparişlerimi cam bölmenin altındaki açıklıktan bana uzattı. "Bütün gece burada mısın?" diye sordum.

"Yarım saat sonra kapatacağım," dedi. Biraz durduktan sonra, "Tam zamanında geldin," diyerek ekledi.

Güldüm. "Çok şanslıyım." "

İçini çekti. "Bu gece çalışılmaz ama mecbur olunca yapacak bir şey yok."

Ona hak verdiğimi belirtmek niyetiyle başımı salladım.

"Ben de çalışmak zorunda kaldım bu gece. Kargo taşıyorum."

"Evet. Arabanı gördüm" dedi dışarıyı işaret ederek.

"İş bitince ne yapacaksın?"

"Tree Cup'ta parti var. Kız arkadaşım orada, beni bekliyor."

"İyi eğlenceler öyleyse. Benim yolum daha bitmedi ne yazık ki. Bana anayola nasıl çıkacağımı söyler misin? Jamestown'a gideceğim."

"Yolu mu karıştırdın? Bu havada normal. Neyse ki, sis dağılmaya başladı. Williamston'u geçtikten sonra ilk dönemeçten sağa dönersen, o yol seni dosdoğru Jamestown'a çıkarır."

Delikanlıya teşekkür ettim. İyi yıllar dileyip dışarı çıkmak üzereyken birden durakladım. Sormam gereken son bir soru daha vardı.

"Tuvaletiniz ne tarafta? Buraya girerken göremedim de."

"Doğru," dedi, yeniden başladığı kitabından bir kez daha başını kaldırarak. "Orası biraz karanlıktır. Çıkınca sola doğru elli metre yürüyün. Tuvalet orada."

Dışarda sis hafiflemiş, hava iyice soğumuştü. Saate baktım, gece yarısına az bir zaman kalmıştı. Birazdan yeni yıla girecektik ve ben hala Galler'in bu ücra köşesinden kendimi kurtaramamıştım. Arabama bindim, delikanlının tarif ettiği yöne doğru yavaşça sürdüm. Kırmızı ışıklı tuvalet yazısını görünce durdum. Kontak anahtarını çevirirken gözüm dikiz

aynasına takıldı. Bir araba girmişti benzinciye. Siyah, eski model, hatta külüstür denebilecek bir citroendi bu. İçinden iki adam çıktı. İkisi de dazlak kafalıydı. Gecenin soğuk havasını hissetmeyecek kadar alkollü olmalıydılar. Çünkü ikisi de kısa kollu gömlek giymişlerdi. Hatta uzunlu boylu olanın önü tamamen açıktı. Onlar kendi aralarında gürültülü bir biçimde şakalaşarak markete doğru yürürlerken ben de arabadan indim. Birkaç dakika sonra işimi bitirip tuvaletten çıktığımda külüstür citroen hala benzincide, park edildiği yerdeydi. İçinde hiç kimse yoktu. Dazlaklar hala ofiste olmalıydılar. Sigaramı yakıp birkaç adım atınca yanılmadığımı anladım. Ama bir şey sipariş eder ya da sipariş ettikleri şeyi almak için bekler gibi görünmüyorlardı. Olmamaları gereken bir yerde, camlı bölmenin arkasındaydılar. Uzun boylu dazlak, namlusu Moby Dick okuyan delikanlıya çevrili bir tabancayı elinde tutuyordu. Delikanlının elleri havada, yüzü korku içindeydi. Diğer dazlak ortalığı altüst ediyor, eline geçirdiği herşeyi yere fırlatıyordu.

“Allah kahretsin,” dedim kendi kendime, elimdeki sigarayı yere atarak. “Bu adamlar soygun yapıyorlar ve ben bu tuhaf gecede bu olaya tanıklık ediyorum. Bu kadarı da fazla.”

Evet bu kadarı fazlaydı gerçekten. Ama bu sadece bir başlangıçtı.

Arka arkaya iki el silah sesiyle olduğum yerde kalakaldım. Soyguncular, benzincideki görevliyi vurmuşlardı. Kasadan aldıkları paraları –ki bu paraların beş, on sterlinden fazla olduğunu hiç sanmıyordum – ceplerine sokuşturarak dışarı çıkarlarken onları dehşet içinde izliyordum. Kanımın donduğunu hissetmeme rağmen binip kaçtıkları citroenin plakasını alabilmişim. Delikanlının ölmemiş olması için dua ederek arabama atladım. Williamstone kasabası birkaç mil uzaktaydı. Acele edersem yardım isteyebilir, delikanlının hayatını kurtarabilirdim.

Arabayı deliler gibi sürdüm. Williamstone’a vardığımda saat on iki olmak üzereydi. Kasabanın meydanındaki polis karakolunun merdivenlerini çıkarken çanlar çalmaya başladı. İçeri girer girmez gördüğüm ilk polise, “Çabuk, çabuk, yardım edin, diye

bağırđım.

Adam ŐaŐkınılıkla bana bakarak, "Sizi hemen Şefin yanına gütüreyim," dedi.

Şefin odasında başka polisler de vardı. Onlara olan biteni anlattım. Arabanın plakasını da bir kağıda yazıp verdim.

Yerlerinden kıpırdamadıklarını görünce, "Bana inanmıyor musunuz?" diye bağırđım. "Size doğruyu söylüyorum. İki kiŐi kasabanın dışındaki benzin istasyonunu soydular. Oradaki görevliyi de öldürdüler!"

Şef ağır ağır yerinden doğruldu. "Size inanıyoruz efendim," dedi. "Olaydan haberimiz var"

ŐaŐkınılıkla ona baktım. "Nasıl olur? Cinayet işleneli on dakika bile olmadı. Orada benden başka kimse yoktu."

Şef, ayağa kalkarak, "Sözünü ettiğiniz olay," dedi. "On dakika önce değil, bundan beş yıl önce gerçekleşti. Lütfen oturun da anlatayım."

Benimle dalga geçiyorlar diye düşündüm. Őaka mı yaptım sanıyorlardı acaba? Belki Galler'de yılbaşı gecesinde Őaka yapma adeti vardı. Ama yüzlerine bakınca odadaki polislerin hepsinin ciddi olduklarını anladım.

Şef, "Beş yıl önce, kasabanın girişindeki benzin istasyonu soyuldu," diyerek sözlerine devam etti. "Soyguncular, benzincide o gece nöbetçi olan Berwin Tallor'u öldürdükten sonra, geride hiçbir iz bırakmadan kasadaki 120 sterlini alarak kaçtılar. Longer Őelalesi yakınlarındaki kaza olmasaydı kim olduklarını asla öğrenemeyecektik. Onlar bu kasabanın baş belasıydılar. İhtiyar Sam'in dazlak oğulları. Herkesin yaka silktiği iki ırkçı kardeŐ. Kazada ikisi de öldü. Çaldıkları para ve marketten aldıkları içkiler yanlarındaydı. Ayrıca zavallı Berwin'in kütüphaneden aldığı Moby Dick de arka koltukta duruyordu."

ŐaŐkınılık içinde mırıldandım. "HerŐey gözümün önünde oldu. Arabanın plakasını aldım. Neden araŐtırmıyorsunuz onu?"

Şef içini çekti. "Buna gerek yok. Eski model bir citroen, değil mi? Sam'in arabası. Verdiğiniz plaka numarası da aynı."

"Ben hayal görmedim," dedim. "Hayal görmediđimi biliyorum."

"Haklısınız," dedi Şef. "Gördükleriniz gerçektir. Siz olaya

tanık olan beşinci kişisiniz. Her yeni yıl gecesi bu dakikalarda karakoldan içeriye birisi girer ve sizin anlattıklarınızın aynısını anlatır.”

Artık başım dönmeye başlamıştı. “Ben buna inanmıyorum.”

“Evet, inanılacak gibi değil. Ama size bunu kanıtlayabilirim. Gelin benimle.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Benzin istasyonuna.”

Birlikte dışarı çıktık. Beni bir polis arabasına bindirdi. Kendisi de yanıma oturdu. Arabayı başka bir polis kullanıyordu. Beş dakika sonra araba yavaşladı ve durdu. Şef, eliyle soldaki pencereden dışarısını işaret ederek bana döndü ve “İnin,” dedi. “Yakından bakın.”

Söyleneni yaptım. Arabadan inip farların aydınlattığı ürkütücü manzaraya diktim gözlerimi. Sis iyice dağıldığından herşeyi oldukça net görebiliyordum. Burası yarım saat önce ayrıldığım benzin istasyonuna çok benziyordu. Ama eski ve terkedilmiş bir hali vardı. Pompalar sökülmüş, ondan geriye kalan metaller paslanmıştı. Market ve ofisin bulunduğu binanın da camları yoktu. Onun yerine tahta plakalar çakılmıştı. Sağ tarafa doğru yürürken yerde yarısı içilmiş bir sigara gördüm. Bu benim attığım sigaraydı. Biraz yürüyüp de karşıma tuvaletin kilitli kapıları çıkınca artık hiç kuşku kalmadı. Burası, aynı benzin istasyonuydu.

Şef, “Herhalde durumu artık anladınız,” dedi.

Şoka girmiş olmalıyım ki, Şefin arabadan çıkıp yanıma geldiğini farketmemiştim. Kendimi ayakta duramayacak kadar bitkin hissediyordum. Kafamın içi allak bullaktı. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Şef, koluma girerek beni arabaya götürdü. Yol boyunca da hiç konuşmadı.

O gece Williamstone’da, Şefin ayarladığı bir otelde kaldım. Sabah uyandığımda saat on birdi. Sanki korkunç bir rüya görmüş gibiydim. Kendime gelmek için pencereyi açıp uzun uzun soluklandım. Temiz hava iyi geldi, kafam daha iyi çalışmaya başladı. Otelden ayrılınca doğru karakola gittim. Ama Şefi göremedim. Evde olduğunu söylediler. Bugün yılın ilk günüydü, yani tatildi.

Arabam hala karakolun önünde bıraktığım yerde duruyordu. Bir süre hiçbir şey yapmadan öylece içinde oturdum. Sonra kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdım. Meydandaki dev çam ağacının yanından geçerek Jamestown yoluna saptım.

Bu yolu bana Moby Dick'i okuyan benzincideki delikanlı tarif etmişti. Bunu hatırladığım anda kararımı verdim. Dün gece yaşadıklarımın hiç kimseye söz etmeyecektim.

Turgut ŞIŞMAN. Detektiv proza